

Sygn. akt III AUa 986/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Iwona Szybka

SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2015 r. w Ł.

sprawy **P. P. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 16 czerwca 2014 r. sygn. akt VI U 1617/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. na rzecz P. P. (1) kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt III AUa 986/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 marca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, że P. P. (1) nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 maja 2012r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

W odwołaniu od powyższej decyzji P. P. (1) wniosła o jej zmianę i objęcie ubezpieczeniami społecznymi, podnosząc że prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą od 1 maja 2012r. i z tego tytułu powinna podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznymi.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014r. Sąd Okręgowy w Płocku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że P. P. (1) podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 maja 2012r. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej oraz orzekł o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym.

P. P. (1) w dniu 01.05.2012r. zarejestrowała pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie usług sprzątnia, zgłosiła się od 01.05.2012r. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnie do ubezpieczenia chorobowego, deklarując podstawy wymiaru składek: za miesiąc maj 2012r. - 8.966,88 zł, za miesiąc czerwiec 2012r. - 9.115,23 zł. W ramach tej działalności odwołująca zajmowała się wykonywaniem usług sprzątnia: czyszczeniem dywanów, praniem tapicerki samochodowej, myciem okien u prywatnych klientów na terenie L.. Za usługę prania tapicerki samochodowej pobierała zapłatę w kwocie ok. 150 zł, za pranie dywanów ok. 50 zł w zależności od rozmiaru dywanu, za mycie okna 10 zł. Początkowo usługi wykonywała na rzecz znajomych oraz osób, które ją polecały bądź pozyskiwała ich z informacji zawartych w ulotkach pozostawionych w lokalach użyteczności publicznej, jak np. w sklepie (...). W lipcu 2012r. odwołująca zawarła trzy umowy na wykonywanie usług kompleksowego sprzątnia pomieszczeń biurowych i magazynowych należących do: Firmy (...) w Ż., Montaż Bram E. M. w Ż. i M. T. K. w Ż.. Umowy zostały zawarte na czas nieokreślony i określały wysokość wynagrodzenia za wykonywane usługi na kwoty od 420 do 500 zł. Czynności określone w/w umowami odwołująca wykonywała raz w tygodniu - w soboty, pomagał jej w tych czynnościach mąż S. P., który w tym czasie zatrudniony był w D. w ramach umowy o pracę. Siostra męża ubezpieczonej S. G. od kilku lat zajmuje się taką działalnością, posiada odpowiedni sprzęt w postaci dużych odkurzaczy piorących, myjek ciśnieniowych, parownicy, kosiarek. Jeden z odkurzaczy - P. 100 użyczyła bratowej, obecnie przebywa na urlopie macierzyńskim.

W związku z prowadzoną działalnością odwołująca się prowadziła podatkową księgę przychodów i rozchodów, z której wynika, że przychód za okres od maja do lipca 2012r. stanowiła kwota 16.990,00 zł, natomiast wydatki - 5.205,76 zł, nie licząc składek na ubezpieczenia społeczne oraz zdrowotne. W dokumencie tym odwołująca nie wykazywała kosztów związanych z dojazdem do miejsca wykonywanych usług. Odwołująca się figuruje w Urzędzie Skarbowym jako osoba fizyczna prowadząca od 01.05.2012r. i nadal działalność gospodarczą opodatkowaną podatkiem dochodowym na ogólnych zasadach, nie dokonywała natomiast w 2012r. miesięcznych wpłat zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych.

W dniu 25 maja 2012r. odwołująca się była na pierwszej wizycie u lekarza ginekologa, podczas której dowiedziała się, że jest w 10 tygodniu ciąży. W dacie badania lekarz położnik stwierdził obecność krwiaka kosmówki w obrazie USG, zalecił przyjmowanie leków hormonalnych podtrzymujących ciążę, ale nie wystawił badanej zwolnienia lekarskiego. Ostatnią miesiączkę ubezpieczona miała 26.03.2012r., dziecko urodziła 03.01.2013r. W dacie rejestracji działalności gospodarczej mogła mieć świadomość, że jest już w ciąży. Na zwolnieniu lekarskim w związku z ciążą przebywała od 01.08.2013r., w trakcie ciąży nie była w szpitalu. Jest to drugie dziecko odwołującej się. Od stycznia 2014r. odwołująca podjęła ponownie prowadzenie działalności gospodarczej w dotychczasowym zakresie, roczna przerwa była spowodowana wychowywaniem dziecka. Przed rozpoczęciem spornej działalności odwołująca w okresie od 27.01.2009r. do 30.04.2012r. była zarejestrowana jako osoba bezrobotna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy, w tym w aktach rentowych. Podstawę ustaleń stanowiły również zeznania zawnioskowanych przez odwołującą się świadków i samej odwołującej się oraz opinia biegłej ginekolog A. L.. Na okoliczność faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej odwołująca się w postępowaniu sądowym zaoferowała dowody z zeznań świadków: klientów, na rzecz których świadczyła usługi sprzątnia oraz członków rodziny, którzy pomagali jej w tej działalności: męża S. i szwagierki S. G.. Poza tymi osobami, Sąd dopuścił dowód z zeznań w charakterze świadka K. B. prowadzącego biuro rachunkowe, który pośrednio miał wiedzę na okoliczność prowadzonej przez wnioskodawczynię działalności, gdyż prowadził usługi rachunkowe na rzecz firm, u których sprzątała. Wszyscy przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili, że odwołująca się faktycznie wykonywała usługi sprzątnia, opisali jakie czynności wykonywała bądź na ich rzecz (jak w przypadku W. Ł., Ł. M., K. P.), bądź na rzecz osób trzecich. Istotne w ocenie Sądu były zeznania członków rodziny wnioskodawczyni, w szczególności S. G. oraz męża odwołującej, którzy podali motywy rozpoczęcia działalności w zakresie zgłoszonym do ewidencji oraz wyjaśnili brak potrzeby zakupu specjalistycznego sprzętu. Warto zwrócić uwagę, że S. G. zajmuje się taką samą działalnością od ok. 4 lat i ocenia ją jako opłacalną, wiarygodnym jest

zatem, że w początkowym okresie służyła radą i pomocą odwołującej jako żonie brata. Sąd ocenił zeznania wszystkich świadków jako wiarygodne, większość świadków nie jest związana więzami zawodowo-rodzinnymi z odwołującą, nie pojawiła się w trakcie postępowania żadna okoliczność osłabiająca moc dowodową ich twierdzeń.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie jest zasadne. Powołując się na treść art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 205 z 2009r., poz. 1552 ze zm.) Sąd Okręgowy wskazał, że decyzja ZUS o nie podleganiu P. P. (1) ubezpieczeniom społecznym od 1 maja 2012r. nie jest prawidłowa, albowiem odwołująca rzeczywiście od dnia 1 maja 2012r. prowadziła działalność gospodarczą. Organ rentowy nie udowodnił fikcyjności tytułu ubezpieczenia społecznego wnioskodawczyni.

Wskazano również, iż kwestia zawyżonej składki na ubezpieczenia społeczne nie stanowi przedmiotu niniejszego postępowania, którym było podleganie przez ww. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, podkreślając, że przeszacowanie przez odwołującą się swoich możliwości finansowych i zadeklarowanie wyższej składki na ubezpieczenie społeczne, niezasadnionej osiąganym przez nią dochodem, nie może samo w sobie świadczyć o „pozorności” podjęcia działalności gospodarczej.

Analizując poczynione w sprawie ustalenia faktyczne uzasadnionym jest, zdaniem Sądu Okręgowego, twierdzenie, że P. P. (1) podjęła i faktycznie osobiście prowadziła działalność gospodarczą w spornym okresie, co stanowiło tytuł do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Skoro przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało jej faktyczne prowadzenie przez odwołującą się, to zasadnym była zmiana zaskarżonej decyzji w oparciu o art. 47714§ 2 k.p.c. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c.

W apelacji organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 83 ust. 1 , art. 38 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 5 , art. 11 ust. 2, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. D.Z. z 2013r. poz. 1442)z uwagi na zmianę zaskarżonej decyzji z dnia 25.03.2013r. i stwierdzenie , że P. P. (1) jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu od 1 maja 2012r.

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. z uwagi na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, skutkujące uznaniem, że P. P. (1) od dnia 1.05.2012r. faktycznie prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą i z tego tytułu powinna podlegać ubezpieczeniom społecznym

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie to kwestia podlegania P. P. (1) ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 1 maja 2012 roku z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1 za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. W myśl art. 11 ust. 2 dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 5. Natomiast w myśl art. 12 ust. 1 ww. ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom

emerytalnemu i rentowym. Zgodnie zaś z art. 13 pkt 4 obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach: osoby prowadzące pozarolniczą działalność - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyłączył P. P. (1) z obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od dnia 1 maja 2012r. ustalając, że nie podlega tym ubezpieczeniom, ponieważ nie istnieje tytuł do objęcia ubezpieczeniami w postaci prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Stanowisko organu rentowego nie podzielił Sąd Okręgowy, który oceniając zgromadzony materiał dowodowy, stwierdził, że skarżąca zaprezentowała dowody przemawiające za zasadnością jej twierdzeń.

Ocena podnoszonych w apelacji zarzutów nakazuje w pierwszej kolejności rozważyć zarzuty natury procesowej, które mają bezpośredni wpływ na prawidłowość dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych i w konsekwencji wyprowadzonych z ustaleń tych wniosków.

Odnosząc się do powyższej kwestii w ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c., sąd dokonuje swobodnej oceny dowodów i ocenia ich wiarygodność stosownie do własnego przekonania. Jednocześnie powinien dokonać wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy tej ostatniej czynności, Sąd jest zobligowany uwzględnić wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu, jak też uwzględnić wszelkie okoliczności towarzyszące ich przeprowadzaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00). Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymogami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. W myśl powyższych dyrektyw, Sąd pierwszej instancji rozważył w sposób racjonalny i wszechstronny materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążącą ich moc i wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r. w sprawie II UK 685/98). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. To, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczyni faktycznie wykonywała działalność gospodarczą co w konsekwencji powoduje, iż podlegała z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności ubezpieczeniom społecznym.

Apelujący wskazując na naruszenie przez sąd pierwszej instancji art. 233 k.p.c. wskazywał na fakt, iż odwołująca w okresie bezpośrednio poprzedzającym podjęcie działalności gospodarczej była osobą bezrobotną oraz iż w dacie podjęcia tej działalności mogła wiedzieć o swojej ciąży. Podnoszono w apelacji także, iż pomimo braku dostatecznych przychodów ubezpieczona zadeklarowała maksymalne podstawy wymiaru stawek na ubezpieczenie społeczne i nie skorzystała ze stawek preferencyjnych dla osób rozpoczynających prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej. Powyższe okoliczności miałyby w ocenie apelującego świadczyć o tym, iż sąd pierwszej instancji uznając, iż odwołująca prowadziła działalność gospodarczą w spornym okresie naruszył zasady logicznego rozumowania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego prezentowane stanowisko apelującego jest niezasadne. Zgodzić należy się z poglądem Sądu Okręgowego jak też Sądu Najwyższego prezentowanym w judykatach cytowanych w uzasadnieniu skarżonego wyroku, iż podjęcie przez kobietę planującą ciążę czy będącą w ciąży aktywności zawodowej czy to w postaci nawiązania stosunku pracy czy też podjęcia działalności gospodarczej celem uzyskania ochrony ubezpieczeniowej na wypadek macierzyństwa, jest zachowaniem rozsądnym i uzasadnionym z punktu widzenia interesów rodziny, w żadnym razie nie może też być oceniane jako naganne społecznie. Fakt, że ubezpieczona zarejestrowała działalność gospodarczą i podała wysoką podstawę składek na ubezpieczenia społeczne po to, by móc korzystać z wysokich świadczeń w związku z wiedzą, że jest w ciąży nie mają znaczenia dla sprawy w sytuacji faktycznego wykonywania tej działalności.

Możliwość podjęcia działalności gospodarczej przez kobiety w ciąży, chociażby jednym z powodów do jej podjęcia była możliwość uzyskania ochrony ubezpieczeniowej nie jest prawnie zabroniona. Samo zaś zakwestionowanie przez organ rentowy wysokości deklarowanych przez wnioskodawczynię podstaw składek na ubezpieczenia społeczne jest bezpodstawne w świetle uchwały Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 21 kwietnia 2010 r. II UZP 1/10, która stanowi, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych ustawą z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Jako nieuzasadniony ocenić należy zarzut apelującego o nie zweryfikowaniu przez sąd pierwszej instancji zadeklarowanych przez odwołującą przychodów jak i kosztów prowadzenia działalności gospodarczej. Zarzut ten nie mógł odnieść zamierzonego skutku z uwagi na rozkład ciężaru dowodu w procesie wynikający z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. We wskazanym zakresie organ rentowy nie pojął bowiem żadnej inicjatywy dowodowej.

Również niezasadny okazał się apelacyjny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań przesłuchanych przed Sądem I instancji świadków jak też odwołującej. Podkreślić należy, iż organ rentowy zarzucając sądowi pierwszej instancji błędną ocenę materiału dowodowego wskazywał przede wszystkim na brak bezstronności świadków z uwagi na ich relacje rodzinne bądź zawodowe z odwołującą nie wskazując żadnych innych okoliczności, które miałyby świadczyć o braku wiarygodności zeznań złożonych przez świadków i odwołującą. Wyłącznie ta okoliczność tj. utrzymywanie kontaktów towarzyskich czy rodzinnych między świadkami a strona procesu nie może niewątpliwie podważać wiarygodności przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków.

W judykaturze i piśmiennictwie utrwalony jest pogląd, że obowiązkowe ubezpieczenie społeczne osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z rzeczywistego prowadzenia tej działalności, a zatem o wyłączeniu z tego ubezpieczenia, decyduje faktyczne nieprowadzenie tej działalności. Według art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2013r., poz. 672 z późn. zm.) działalnością taką jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Zgodnie z treścią art. 43¹ k.c. przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. Pozarolnicza działalność gospodarcza może być prowadzona osobiście bądź przy pomocy pełnomocnika, osoby współpracującej, czy też zatrudnionych pracowników, zleceńbiorców lub innych upoważnionych osób. Również zarobkowego celu działalności gospodarczej nie należy kojarzyć tylko z osiąganiem dochodów z tej działalności. Kryterium dochodowości nie jest konieczną cechą definiującą działalność gospodarczą (tak uchwała SN z 30 listopada 1992r., III CZP 134/92, Lex nr 298580). Istotne jest, że działalność gospodarczą cechuje jej prowadzenie na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy.

Przenosząc powyższe rozważania na stan faktyczny niniejszej sprawy stwierdzić należy, że z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynika jednoznacznie, iż ubezpieczona P. P. (1) podjęła od 1 maja 2012r. pozarolniczą działalność gospodarczą, która to działalność była faktycznie realizowana. Ubezpieczona dokonała czynności legalizujących działalność gospodarczą w postaci wpisu do ewidencji i zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych. Odwołująca w ramach działalności gospodarczej wykonywała usługi sprzątnia u klientów na terenie L.. W lipcu 2012r. odwołująca zawarła trzy umowy na wykonywanie usług kompleksowego sprzątnia pomieszczeń biurowych i magazynowych należących do trzech firm z terenu Ż.. Umowy były zawarte na czas nieokreślony i określały wysokość wynagrodzenia za wykonywane usługi na kwoty od 420 do 500 zł. Czynności określone w/w umowami odwołująca wykonywała raz w tygodniu - w soboty, przy udziale męża S. P., który pomagał odwołującej. Odwołująca posługiwała się przy wykonywaniu zleconych usług sprzętem użyczonym przez S. G., która świadczy podobne usługi od czterech lat w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Podsumowując - Sąd Apelacyjny podziela w całości stanowisko Sądu I instancji. Wyniki przeprowadzonego postępowania dają podstawy do stwierdzenia, że ubezpieczona od dnia 1 maja 2012r. faktycznie prowadziła

pozarolniczą działalność gospodarczą, czego konsekwencją prawną jest nabycie tytułu do ubezpieczeń społecznych i możliwość skorzystania przez ubezpieczoną z zasiłku chorobowego i macierzyńskiego.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w punkcie 1 sentencji swojego wyroku. Uwzględniając wynik procesu o kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w zw. § 12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013r., poz. 461).